

Guy Didelez & Hatice Ava

**Omdat ik niet wou
kussen**

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

Zondag 14 februari 2010. Valentijn. Een dag waarop de meeste koppeltjes elkaar smachtend zitten aan te staren. Niets voor mij. Een lief moet je elke dag graag zien. Papa zou het trouwens besterven als hij wist dat er een vriendje in mijn leven was.

Dus zit ik die zondagavond samen met mijn twee zussen en twee van mijn talloze nichten op mijn kamer. Het is er warm, er is weinig ruimte en we hebben elkaar geen geheimen te vertellen. Maar jonge meisjes zitten nu eenmaal graag apart, zodat ze ongestoord kunnen giechelen.

Ebru, mijn oudste zus die al twintig is en zes jaar ouder dan ik, is druk in gesprek met Gonül, haar lievelingsnicht. Ze hebben het over zonnebrillen. Belachelijk natuurlijk, want we zijn half februari en de lucht ziet er zo grijs uit als een gepensioneerde olifant. Ik ben er zeker van dat het vanavond nog zal sneeuwen, want ik heb koude voeten. Als ik koude voeten heb, sneeuwt het altijd.

Ilayda, mijn andere zus die twee jaar ouder is dan ik, zit samen met háár lievelingsnicht op het bed. Hoewel ik maar twee, hooguit drie meter verder achter mijn computer zit, hoor ik niet waarover zij het hebben. Het interesseert mij ook

niet. Weinig van wat Ilayda zegt, interesseert mij. We zijn zo compleet anders dat het een klein wonder is dat wij uit hetzelfde nest komen.

Zelf voel ik me niet zo happy. Misschien heeft het met dat grauwe, troosteloze weer te maken; misschien met de verveling. Ik weet niet hoe lang die vier achter mij nu al over keistomme dingen zitten te leuteran. Ik krijg het er in elk geval flink van op de zenuwen. Liefst van al ging ik naar het pleintje in de buurt om daar te voetballen. Ik kick op alle sporten, maar voetbal is de max. Ik ben de beste meisjesvoetbalster uit de hele buurt. Ik ben zo klein dat ik overal tussendoor glibber. Mocht ik op een grasveld spelen in plaats van op het geasfalteerde pleintje, dan leek ik wel een paling in 't groen.

Omdat het getater achter mij nog eindeloos kan doorgaan, stuur ik mijn vrienden wat Facebookberichtjes. Ik ben een echte Facebookfreak, heb honderden vrienden en zit soms uren aan een stuk op mijn computer te tokkelen. Heel wat leuker dan naar gesprekken over zonnebrillen te moeten luisteren.

Maar kijk, plots heeft Ilayda voor een keer een goed idee. 'Zullen we straks naar de Metropolis gaan?'

Kon slechter. Een goeie film gaat er altijd wel in en er is daar zo'n ruim aanbod dat er allicht wel iets bij is wat ik tof vind. Maar als we naar de bioscoop gaan, wil ik er mijn lievelingsniet bij. Ik zie het al gebeuren... Ebru met Gonül, Ilayda met Azize en ik moederziel alleen.

'Ik wil Pelin mee!'

Hoewel Pelin nog maar elf is en dus nauwelijks een jaartje ouder dan Yusuf, die we natuurlijk niet meevragen omdat hij een jongen is en dus niet begrijpt waar meisjes van onze

leeftijd zoal mee bezig zijn, heeft niemand er problemen mee. Integendeel. Ebru neemt haar gsm en belt haar onmiddellijk. Pelin ziet zo'n filmavondje wel zitten. Ze mag van haar ouders en belooft zo snel mogelijk naar ons te komen, maar ze moet met de tram. Omdat zij op het Antwerpse Zuid woont en wij op het Kiel kan het nog een poosje duren. Ik tokkel dus maar voort op m'n computer en luister met een half oor naar gesprekken over nagellak en kouwe kak. Na een kwartier of zo vliegt Ilayda plots op me af.

'Zie je dat niet vallen?!'

Ze raapt een papiertje van de grond dat naast de computer ligt en waarop een of andere berekening staat. Met haar vlakke hand kletst ze het kwaad op het te kleine bureau.

Ik haal mijn schouders op. Ilayda is geboren met een poets-complex. Iedere keer als ze een papiertje, een stofje of zelfs maar een kruimeltje op de grond ziet, vliegt ze ernaartoe om het op te ruimen. Ze vindt het verschrikkelijk dat ik dat complex niet met haar deel en een echte sloddervos ben. Zelf vind ik het fantastisch om haar te pesten. Als ik de tafel afveeg, zorg ik altijd dat er wat kruimels op de grond vallen. Zo hoeft ze zich nooit te vervelen.

Ze blijft intussen op me afgeven. Ze moet toch aan de anderen laten zien dat ze twee jaar ouder en dus o zo volwassen is:

'Waarom doe je toch zo? Wij zitten hier met zijn vieren gezellig te kletsen en jij stuurt de hele tijd berichtjes naar je zogenaamde vrienden.'

'Dat zijn echte vrienden', snauw ik terug.

'Niemand heeft driehonderdzesenzestig echte vrienden. Op Facebook zégt iedereen wel dat hij bevriend is met iedereen, maar veel mensen hebben elkaar zelfs nog nooit gezien.'

Ik reageer niet en kijk naar Ebru. Die is de dagelijkse ruzies

tussen mij en Ilayda zo beu dat ze zich er niet mee moet. Ongetwijfeld zat ze op Valentijn liever bij Tarik, de jongen die ze al van in haar kindertijd zo knap vindt en met wie ze in mei gaat trouwen. Maar hoe vrij we ook zijn opgevoed en hoe westers we ons mogen voelen, toch zijn we tegelijk diep-gelovige moslims. Contact met jongens is een van de weinige zaken waar papa streng op is. Zolang we geen trouwring dragen, mogen we uiteraard geen seks hebben, maar ook intieme etentjes zijn taboe.

Omdat ik intussen geen zin meer heb in een avondje film met mijn jongste zus erbij, sluit ik mijn computer af en sta op.

‘Ik voel me niet lekker. Ik ga niet mee.’

‘Ga je weer wat asociaal doen?’

Ik heb geen zin in een discussie, de zoveelste al met Ilayda, en loop zonder een woord te zeggen naar de deur.

‘Of is het omdat we Pelin hebben meegevraagd?’

‘Belachelijk. Ik heb zelf gevraagd of Pelin mag meegaan...’

Ik wil er zo weinig mogelijk woorden aan vuilmaken, maar in het deurgat moet ze toch nog een laatste sneer geven.

‘Als we Meryam hadden gevraagd, zou je wel gaan.’

Misschien heeft ze nog gelijk ook. Meryam is mijn allerbeste vriendin. Na de lagere school zijn onze wegen uit elkaar gegaan. Zij gaat nog altijd op het Kiel naar school, terwijl ik voor een sportopleiding gekozen heb, elke dag met de tram van het Kiel naar Deurne moet en meer dan een uur onderweg ben. Omdat we maar honderd meter van elkaar wonen, zien we elkaar gelukkig nog altijd dagelijks. Toch wonen we niet in dezelfde straat. Meryam woont in de Schijfstraat, terwijl ik in het steegje woon dat daar parallel mee loopt en waar maar een tiental huizen staan. Je kunt dat steegje via een korte doorsteek in de Schijfstraat bereiken of

je kunt ook doorlopen naar de daarachter gelegen wijk. Met Meryam heb ik altijd ongelooflijk veel lol. Ze heeft dezelfde absurde humor als ik. Soms spelen we De Grote Herkenningstruc en beginnen als twee zotten te wuiven naar iemand die aan de overkant van de straat loopt, net ver genoeg zodat hij of zij ons niet perfect kan zien. Het werkt altijd. Keer op keer begint de persoon in kwestie terug te wuiven en lachen wij ons een breuk.

Maar op dit ogenblik voel ik meer voor De Grote Verdwijndan voor De Grote Herkenningstruc. Zonder er nog woorden aan vuil te maken, loop ik de trap af en ga naar beneden.

In de keuken maakt mama Turkse gebakken rijstpudding. Hoewel ik geen grote eter ben, vind ik dat wel lekker. Papa is er verzot op. Je weet altijd wanneer hij eraan begint, maar nooit wanneer hij ermee stopt.

‘Ik voel me niet goed’, vertrouw ik mama toe. ‘Ik heb zo’n raar gevoel in mijn buik. De anderen gaan vanavond naar de bioscoop, maar ik denk niet dat ik meega...’

Mama is niet eens verwonderd. Ze kent haar jongste dochter intussen wel. Ik ben altijd een speciaal geval geweest. Mijn stemmingen kunnen harder schommelen dan een oceaanboot in volle storm.

‘Ga een luchtje scheppen’, stelt ze voor. ‘Hier is geld om brood te halen. Dan heeft papa al wat om morgen mee te nemen naar zijn werk, want we hebben niet veel meer in huis.’

Ze geeft me wat kleingeld. ‘Als je toch buiten bent, mag je ook twintig euro afhalen voor je zussen die naar de film willen.’

Geen probleem wat mij betreft. De bakker en de bankautomaat liggen hooguit tweehonderd meter van elkaar.

In de spiegel in de gang bekijk ik mezelf. Eigenlijk zie ik er

precies uit zoals ik er wil uitzien. De perfecte emo-look: mager gezicht, donkere kleding, lichtblond geverfd haar met een lok die één oog bedekt, skinny jeans, bleke huid, polsbandjes en last but not least, mijn witte Vans, mijn gloednieuwe en hagelwitte skateschoenen waar ik verzot op ben en waar ik heel sportief mee oog.

Eigenlijk ben ik er wel trots op dat ik er – in tegenstelling tot Ilayda en Ebru, die een veel donkerdere huid en zwart haar hebben – helemaal niet Turks uitzie. Het is wat raar met mij. Ik heb altijd het gevoel tussen twee culturen te hangen. Ik ben in België geboren en voel me heel westers. Mij zul je geen hoofddoek zien dragen of volgzaam achter een man aan zien dribbelen. No way! Tegelijk ben ik er diep in mijn hart ook heel trots op om Turkse en moslima te zijn. Zo volgde ik als kind trouw de Koranschool. Elke vakantie trok ik er voor een hele week naartoe, zodat ik op korte tijd veel Koran-teksten uit het hoofd kende. Ik bleef daar met andere meisjes slapen en vond het er best gezellig.

Ook voor de rest volg ik de regels van de Koran. Zo ga ik geregeld naar de moskee, houd mij aan de voorschriften van de ramadan, eet geen onrein voedsel en wil ik voor m'n huwelijk absoluut geen seks, allemaal dingen die je niet zou zoeken achter een meid met een emo-look die dan ook nog kan voetballen als de beste...

Buiten is het schemerdonker. Ik kijk eens naar mijn horloge. Twintig over zes. De hele dag was er geen streepje blauw te zien en nu de avond is gevallen, begint de lucht zo mogelijk nog harder dicht te slibben. Er staat een zure wind die de koppeltjes die plannen hebben om Valentijn te vieren kennelijk terug naar binnen heeft geblazen.

De hele Schijfstraat ligt er verlaten bij.

Met mijn handen in de zakken van mijn jeans loop ik naar de Sint-Bernardsesteenweg. Omdat ik besloten heb om eerst geld af te halen en dan pas naar de bakker te gaan, draai ik daar naar links.

Bij het Shopping Center is een bank met daarvoor een bankautomaat. Hoewel het er op weekdays altijd heel druk is, is het er nu volledig uitgestorven. Een paar duiven zitten boven in de dakgoot te wachten tot ze een klant hebben om op te schijten, want wat doen duiven anders dan dat? Op elk standbeeld willen ze zo vlug mogelijk hun visitekaartje dropen. Wat verder in de straat, aan de halte, staat een koppeltje te wachten op een tram die hen vermoedelijk naar een of ander knus restaurant zal voeren. Dichter bij me passeert een roodharige jongen met een sportzak in zijn hand. Verder is de hele straat zo dood als een pier. "t Kiel is een kleurdoos", zingt Axl Peleman, maar dan toch niet op deze mistroostige Valentijnsavond.

Nadat ik een briefje van twintig uit de automaat heb gehaald en mama's bankkaart weer veilig heb weggestoken, loop ik naar de bakker aan de overkant van de straat. In de winkel is het gezellig warm. Er brandt een zacht, geelachtig licht en hoewel het al avond is, ruikt het er nog altijd een beetje naar ovenvers brood.

Ik bestel een brood en trakteer mezelf op een reep melk-chocolade, zonder pistache, nootjes of welke rommel dan ook. Gewoon, the right stuff. Ik vind dat ik dat wel verdiend heb na mijn tochtje door dit gure winterweer. Mama verwacht trouwens niet anders van mij. Als ik naar de bakker ga, doet ze er altijd wat extra geld bij, zodat ik iets voor mezelf kan kopen.

Ik krijg geen zakgeld, maar als ik iets nodig heb, vraag ik dat gewoon aan mama of papa. Ze geven me dan geld of het ding in kwestie. Soms denk ik wel eens dat ik – als ik alles optel – meer zakgeld krijg dan de meeste jongeren van mijn leeftijd. Waarom zou ik dan iets aan het systeem willen veranderen? Ik ga weer naar buiten, steek de Sint-Bernardsesteenweg over en loop de Schijfstraat in. Plots hoor ik stappen achter mij. Automatisch kijk ik om. Tot mijn verbazing zie ik dat het de roodharige jongen is die me eerder al in de buurt van de bankautomaat gepasseerd is. Hoe kan dat nu? Hij liep me toen in de andere richting voorbij. Hoe kan hij zich dan nu achter mij bevinden? Is hij op zijn stappen teruggekeerd? Of stond hij me hier of daar verscholen op te wachten?

Omdat ik me niet op mijn gemak voel, begin ik wat vlugger te stappen. Zinloos natuurlijk. In geen tijd heeft hij me bijgebeend en blijft op mijn hoogte hangen.

‘Ça va?’ vraagt hij met een zwaar Antwerps accent.

Shit! Wat wil die kerel van mij?

Ik antwoord niet, en gluur vanuit mijn ooghoeken even naar hem. Geen twijfel mogelijk: het is de kerel van daareven. Ik realiseer me nu pas dat hij een wit vest met een kap draagt waaronder ik zijn ros, naar voren gekamd haar duidelijk kan onderscheiden. Ook voor de rest ziet hij er met zijn dikke lippen, zijn stoppelbaard en zijn bleek, sproetig vel niet direct uit als een date die je in een donkere, verlaten straat wilt ontmoeten. En donker en verlaten is het in de Schijfstraat. De wolken hangen als een grijs en strakgespannen deken in de lucht en de wind lijkt de mensen te gijzelen. Nog altijd is er niemand buiten.

‘Verlegen of wat?’ schrikt hij me uit mijn gedachten op.

Van onder de witte kap kijkt hij me aandachtig aan. Ik schat

hem zo'n jaar of zestien, zeventien.

'Nee. Ik ken u niet.'

'Wil je me dan niet beter leren kennen?'

'Nee.'

Wat wil die pipo? Waarom spreekt hij me aan?

Maar voor ik nog maar kan denken, grijpt hij me met zijn handen bij mijn achterhoofd vast en trekt me naar zich toe.

In een flits zie ik de dikke, vieze lippen op me afkomen.

Het bezorgt me zo'n geweldige adrenalinestoot dat ik hem met alle kracht in mijn pezige lijf van me afduw. Ondanks het feit dat hij zo'n tien tot vijftien centimeter groter is dan ik, lukt dat aardig.

Het volgende ogenblik is alles heel verward. Ik heb geen pijn, maar plots lijkt het of m'n hals nat is. Ik voel eraan. Als ik mijn hand terugtrek, zie ik... Fuck, mijn vingers zitten helemaal onder het bloed! Het spuit uit een kleine diepe wond in mijn hals. Ik begrijp niet wat er gebeurd is, zie alleen hoe die weggeduwde jongen zijn rug al naar me gedraaid heeft en er doodgemoedereerd vandoor gaat.

'Wat heb je gedaan?' roep ik hem niet-begrijpend na.

Hij kijkt even over zijn schouder en ik zie zijn ijskoude ogen. Zonder een woord te zeggen, trekt hij de kap wat dieper over zijn hoofd en vervolgt rustig zijn weg, verder de Schijfstraat in.

Pas dan voel ik een hevige, snijdende pijn in mijn nek. Ik snap nog altijd niet wat er gebeurd is. Heeft hij me gestoken?

Waarmee dan wel? Met een mes? Een schroevendraaier?

Had hij dat wapen al in zijn hand toen hij mijn hoofd vastgreep? Ik merk hoe mijn schouder en mijn hele bovenarm onder het bloed zitten. Als ik opnieuw in paniek naar de wond in mijn hals grijp, voel ik het bloed kloppen

onder mijn vingers. Het loopt over mijn handen en mijn polsen zomaar de mouw van mijn jas in, waar het eerst warm en dan koud en plakkerig aanvoelt.

Doodkalm vervolgt de rossekop zijn weg. Terwijl ik met mijn ene hand het brood vasthoud en met mijn andere in paniek op het gutschende bloed blijf duwen, kiest hij voor de doorloop naar onze steeg. Een gewone jongen met een wit vest en een sportzak in de hand, zoals er misschien nog tientallen andere gewone jongens in de stad rondlopen. Misschien knikt hij in het voorbijgaan vriendelijk naar een van de burens die er nooit een gevaarlijke gek in zal herkennen.

Ik blijf niet-begrijpend staan. Het lijkt alsof ik op een bal ben getrapt die onder mijn voeten is weggeschoten.

Onwillekeurig doet de wond me denken aan de open-gedraaide kraan waaronder ik als kind mijn hand soms stak. Hoe harder ik duwde, hoe harder het water tegen mijn handpalm drukte. Toch lijkt de stuwing intussen een klein beetje verminderd.

Ik zie hoe aan de overkant, een heel eind verder in de straat, een man zijn huis uit komt.

‘Help!’ roep ik zo hard ik kan. ‘Ik ben gestoken!’

Het lijkt of mijn keel is dichtgeknepen. Veel meer dan een hese reutel komt er niet uit. De man trekt de deur achter zich dicht en stapt zonder me te horen de andere richting uit, zijn hoofd naar beneden vanwege de zure wind.

Ik kijk opnieuw naar mijn bebloede hand. Ik heb al betere ingevingen gehad. Het lijkt of mijn maag binnenstebuiten wordt getrokken. De hele wereld begint te draaien en ik moet me vasthouden aan de gevel van het huis waarvoor ik me bevind.

Shit! Ik moet ergens aanbellen. Het maakt niet uit bij wie ik

terechtkom. Iemand moet mij helpen.

Ik druk een bebloede vinger op de belknop en duw zo hard ik kan. De bel schelt zo luid dat ik ze tot op straat kan horen.

Terwijl ik met mijn rug steun zoek tegen de gevel blijf ik de wond zo goed en zo kwaad mogelijk dichtknijpen.

Ik wacht en wacht en wacht. Vraag me niet hoe lang, want elke seconde duurt een eeuwigheid. Er komt niemand opendoen. En ondertussen loopt het bloed maar verder over mijn hand.

Meryam, schiet het door mijn hoofd. Zij woont nauwelijks zes, zeven huizen verder.

Toch lijkt het makkelijker dan het is. Als ik naar haar huis wankel, lijk ik plots in het ijl te stappen. Alsof ik in een geweldige en onzichtbare put trap. Ik val op de grond, het brood onder mij. Toch wil ik het niet lossen. Het moet naar mama, denk ik alsmaar. Zij heeft me om brood gestuurd.

Aan papa denk ik op dat ogenblik niet.

Ik probeer weer recht te krabbelen, maar dat is heel moeilijk met één hand in m'n hals en de andere om het brood geklemd. Ik duizel de hele tijd en er is ook een raar geluid in m'n kop. Alsof er gaten in m'n hersenen zitten, waar de wind doorheen fluit.

Maar ik moet voort. Ik moet naar Meryam. Zij zal me helpen.

Met een haast bovenmenselijke inspanning slaag ik er toch in om op te staan. Het lijkt alsof er een dun plastic vel over een afgrond is gespannen. Bij elke stap kan ik erdoor schieten. Ik moet soms met twee handen steun zoeken aan vensterbanken en gevels, waarna ik één hand snel weer naar de wond breng. En intussen heb ik de broodzak nog altijd op een of andere onmogelijke manier vast. Als het brood valt, ben ik dood, flitst het door mijn hoofd.